

- 1979 – Českoslovenští ilustrátoři dětem
– Mánes
Výstava edice 13, Mladá fronta
Československá ilustrace, Památník
národního písemnictví
- 1980 – Bienále ilustrací, Brno
Nejhezčí dětem, Jičín
Výstava k 35. výročí osvobození,
Středočeská galerie
- 1981 – Nejhezčí dětem, Jičín, Klatovy,
Opava
- 1982 – 9 brněnských bienále – Klemen-
tinum
Novoročenky, Galerie D

Samostatná výstava – Galerie na Slova-
nech, 1973

Výstava ilustrací, Inzerce Mladé fronty
na Staroměstském náměstí, 1982

Zahraniční výstavy:

Česká grafika – Brusel, Záhřeb 1965, Bern
1969, Helsinky, Krakov 1972, Ilustrace Bo-
logna 1977, Lipsko 1971

Ceny:

- 1971 – IBA Lipsko – stříbrná medaile
1972 – Mezinárodní bienále ilustrací, stří-
brná medaile
1974 – Nejkrásnější knihy roku, čestné
uznání
1976 – Hornická Příbram, bronzová me-
daile
1977 – Nejkrásnější knihy roku, čestné
uznání

Albatros, nakladatelství pro děti a mládež, Praha, Okresní
galerie v Jičíně, Osvětová beseda v Sobotce, Spolek sběratelů
a přátel ex libris, kolektivní člen České společnosti pro este-
tiku při ČSAV v Praze. Vytiski Mír, závod 6, Praha 3, Čáslav-
ská 15

ZDEŇKA

TÁBORSKÁ-KABÁTOVÁ

Ilustrace

Rodný dům

Václava Šolce

Sobotka, květen 1983

Se Zdeňkou Kabátovou-Táborskou se v naší ilustraci setkáváme častěji od počátku sedmdesátých let, i když ji čtenáři měli možnost poznat už dříve z několika knih, z učebnic i z četných příspěvků do dětských časopisů, hlavně do Ohníčku, Pionýra a Materídoušky. V roce 1971 se poprvé zúčastnila Mezinárodní výstavy knižního umění v Lipsku, kde získala stříbrnou medaili a rok nato byly na Bienále Brno vysoce oceněny její ilustrace k Arbesovým Romanetům, čímž se jí cesta ke knize plně otevřela.

Doprovod k Arbesovi byl realizován technikami leptu a suché jehly, jichž také nejčastěji užívá ve své volné grafické tvorbě. U většiny dalších ilustrací byl však zadavateli požadován dřevoryt nebo škrábací technika, někdy autorkou uplatněné též v koláži, v kombinaci s barevnými papíry a s barevnou kresbou, u dětských knížek nechybí ani dřevoryt kolorovaný. Dřevoryteckými ilustracemi se úspěšně zařadila do generačního proudu, který na přelomu šedesátých a sedmdesátých let znovuoživil zájem o grafiku a o kresbu a aktualizoval tradiční techniky knižního umění v souvislosti s novým důrazem na využití epických složek literárního textu i s novým zájmem o věcnou stránku ilustrace. Bylo spíše hrou náhody, že Kabátové-Táborské byla nakladatelstvími hojně zadávána literatura cestopisná a dobrodružná, která přirozeně nebyla sférou jejího výtvarného zájmu (E. Holub: Cesta do země Mašukulumbů, A. Tournier: Pátek). Přece však nezůstala nic dlužna literární předloze a literárnímu žánru, ani tu neslevila z výtvarné úrovně dosažené ve svých ostatních knihách. Soustředila se tu především na požadavek věcné informace, inspirovala se věcností starých tisků, zejména atla-

sů, xylografiemi starých cestopisů. Nepodařovala však zprávu neosobní, v polaritě obecného a osobního přibližovala a zdůvěřňovala svébytný mikrosvět knihy. Mnohem bližší pro ni zůstal svět lidové slovesné tradice — mudrosloví (F. L. Čelakovský: Mudrosloví), bajky (I. A. Krylov: Člověk a stín), pohádky (K. J. Erben: Rozum a štěstí) i lidového vyprávění (J. Buchar: Co se kdy u nás šustlo). Tady mohla nejen parafrázovat lidový dřevorez, ale parafrázi posunout od symbolu až ke groteskní fantastice či k humoru. V rámci dřevorytecké techniky ilustrátorka hledá vždy nové postupy: uplatňuje marginální obrázky, používá detailů a symbolů, detaily či výseky monumentalizuje nebo je skládá v koláži.

V poslední době jí několik literárních předloh dalo příležitost k tomu, aby se v jejich ilustračním doprovodu víc než dříve přiblížila své volné tvorbě. Byly to především knihy příběhů s dětskými postavami (M. Halasiová: V poslední lavici), které mohla situovat do prostých interiérů, do městské periferie nebo do krajiny se stopami technické civilizace, nazírané v jejich civilnosti i poezii. Uplatnila v nich především kresbu perem, která — spolu s grafickými technikami tištěnými z hloubky — naznačuje v její ilustrační tvorbě nové, dosud málo využitě možnosti.

BLANKA STEHLÍKOVÁ

ZDEŇKA KABÁTOVÁ —
TÁBORSKÁ

Narozena 3. 6. 1933 v Praze. V letech 1948—1952 studovala na VŠUP v Praze u prof. Z. Balaše a prof. P. Dillingera. Od roku 1952—1958 na Akademii výtvarných umění v Praze, v grafické speciálce prof. Vl. Silovského. Od ukončení studia se zabývá volnou grafikou, ilustrací knih a časopisů. Spolupracuje s nakladatelstvími Albatros, Mladá fronta, Svoboda, Československý spisovatel, Panorama, Kruh a Profil.

NĚKTERÉ Z KNIH, KTERÉ ILUSTROVALA:

- E. Holub — Cesta do země Mašukulumbů, 1974
- W. Golembowicz — Paracelsus, 1975
- I. A. Krylov — Člověk a stín, 1976
- Ruští autoři — Lovecký dekameron, 1977
- B. Hrabal — Každý den zázrak, 1978
- Miep Diekmanová — Tajemný mužiček z mušle, 1979
- C. Hykel — O pokladech na Kotouči, 1979
- J. Buchar — Co se šustlo zase jinde, 1980
- M. Halasiová — V poslední lavici, 1980
- B. Hrabal — Harlekýnovy milióny, 1981
- Vl. Vančura — Luk královny Dorotky, 1982
- D. Štětinová — Věčné návraty, 1982

ÚČAST NA VÝSTAVÁCH V POSLEDNÍCH LETECH:

- 1977 — Ilustrace v grafických technikách, Hollar
Život a práce lidu v soc. Československu, Star. radnice 11. Quadriennale malých graf. forem, Banská Bystrica, Nejkrásnější dětem, Jičín
- 1978 — Výstava k 30. výročí únorových událostí, Středočeská galerie
Československá ilustrace, Památník národního písemnictví